

Prelatovo pismo (november 2011)

Predstaviti vero drugim,
predvsem s svojim lastnim
življenjem, je “vesela dolžnost”
za vse kristjane, pravi msgr.
Echevarría v svojem
novembrskem pismu.

22. Nov. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

Z mesecem novembrom nas Cerkev
vabi, naj povzdignemo svoj pogled
nad zemeljska obzorja. Slovesnost

vseh svetih, ki jo praznujemo danes, ter jutrišnji spomin na vse verne rajne nam govorita o tem, da nas je Bog ustvaril, da bi mu služili in ga slavili na zemlji ter večno uživali njegovo slavo v nebesih. Zemeljsko življenje, ne glede na to, kako dolgo traja, je le bežen trenutek v primerjavi z večnostjo. Eden od psalmov nas uči: *Človek, kakor trava so njegovi dnevi, kakor cvetica na polju, tako cvete. Komaj zaveje veter vanjo, je ni več, njen kraj je ne pozna več. Toda Gospodova dobrotà je od vekomaj, do vekomaj za tiste, ki se ga bojijo*[1]. Velikokrat sem slišal našega Očeta razlagati te besede, ki jih je kronal z *vultum tuum, Domine, requiram!*[2]

Edino, kar je dokončno, kar je resnično vredno truda, je priti v Očetovo hišo, kamor je odšel Jezus Kristus, da bi nam pripravil bivališče[3]. To dobro vedó blažene duše, ki v nebesih že uživajo v

blaženem gledanju; in tja si želijo tiste, ki se očiščujejo v vicah, preden bodo vzete v slavo.

Ta dva liturgična spomina ter ves ta mesec, ki ga začenjamo, so dobra priložnost, da opravimo globlje spraševanje vesti, da ponovno oživimo hrepenenje po Bogu in popravimo, kar je potrebno popraviti. *Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje?*[4] Ta vprašanja našega Gospoda bi morala biti močno prisotna v našem vsakdanu ter razsvetljevati vse naše delovanje. *Kajti kaj koristi človeku vse, kar obstaja na svetu, vse težnje razuma in volje? Kaj koristi vse to, če pa se vse konča, če vse propade, če so vsa bogastva tega zemeljskega sveta zgolj gledališke kulise; in če temu sledi večnost, ki je za vedno, za vedno, za vedno? (...) Ljudje lažejo, ko v časnih*

zadevah pravijo “za vedno”. Edini resnični, popolnoma resnični “za vedno” je samo pred obličjem Boga; in tako moraš živeti ti, z vero, ki ti bo pomagala čutiti okus medú, sladkosti nebes, ko pomisliš na večnost, ki je zares “za vedno”.

[5] En sam pogled na svet zadostuje, da z obžalovanjem pomislimo, koliko ljudi, moških in žensk, mladih in starejših, hodi po zemeljskih poteh in skorajda ne razmišlja o svojem večnem cilju. Druge skrbi in potrebe zavzemajo skoraj vso njihovo življenjsko obzorje, in — včasih brez lastne krivde — ne poznajo dostojanstva, h kateremu nas kliče Bog, neskončne sreče, h kateri nas vabi. Ti in jaz, vsak kristjan, ki se zaveda veličine svoje poklicanosti, ne more ostati ravnodušen ob usodi teh množic, ki ne poznajo Boga ali pa ga postavljajo na stranski tir. V tej resničnosti ni prostora za pesimizem. Gospoda moramo prositi, da bi nas napolnil s svojo gorečnostjo ter da bi

se zavedali, da lahko z molitvijo in mrtvičenjem pridemo tudi do zadnjega kotička na tem planetu. Ali ljubimo vse človeštvo? Kako se odzovemo na novice iz oddaljenih dežel?

Benedikt XVI. v apostolskem pismu, ki je bilo objavljeno pred nekaj dnevi in s katerim je razglasil *leto vere*, ki se bo začelo čez nekaj mesecev, ponovno potrjuje to temeljno odgovornost katoliških vernikov: **Ne moremo se sprijazniti s tem, da bi se sol pokvarila in bi luč ostala skrita (prim. Mt 5,13-16). Tudi današnji človek lahko znova doživi potrebo po tem, da se tako kot Samarijanka odpravi k vodnjaku poslušat Jezusa, ki vabi k veri Vanj in k zajemanju iz njegovega vodnjaka, v katerem teče živa voda (prim. Jn 4,14).**[6] Misel na občestvo svetnikov, tako živa v teh tednih, nas bo vzpodbudila, da bomo prosili tretjo osebo presvete Trojice, naj v

nas vseh poveča željo, da bi ji približali mnoge duše. *Ure igne Sancti Spiritus!*, kličemo z besedami, ob katerih je bil naš Oče tako ganjen. Vžgi nas, Gospod, z ognjem Svetega Duha! Naj nas tvoje delovanje v naših dušah — jasnost v razumu, učinkovite odločitve v volji, stanovitnost v srcu — žene k nenehnemu apostolatu; naj v njem izkoristimo vse priložnosti in znamo ustvarjati nove, da bomo tistim, s katerimi se srečujemo, pomagali približati se Bogu.

Pri apostolskih nalogah se moramo vsak dan truditi s prenovljeno gorečnostjo. Papež nadaljuje:»**Znova moramo odkriti navdušenje nad tem, da se hranimo z božjo Besedo, ki jo zvesto posreduje Cerkev, in s Kruhom življenja, ki je dan v živež vsem njegovim učencem (prim. Jn 6,51). Jezusov nauk enako močno odmeva tudi v naših dneh: “Ne delajte za jed, ki mine, temveč za**

jed, ki ostane za večno življenje” (Jn 6,27). Vprašanje, ki so si ga postavljali njegovi poslušalci, je isto tudi za nas v današnjem času: “Kaj naj storimo, da bomo delali božja dela?” (Jn 6,28). In Jezusov odgovor poznamo: “Božje delo je to, da verujete v tistega, ki ga je on poslal” (Jn 6,29). Verovati v Jezusa Kristusa je torej pot, po kateri dokončno pridemo do odrešenja.«[7]

Poglejmo — kakor vedno — preljubeznivo Odrešenikovo obličje. Nujno je verjeti Vanj, ki je naš Bog in Rešitelj, ki nas hoče pripeljati v slavo Boga Očeta s pomočjo Svetega Duha. To si želi tako močno, da je ob neki priložnosti svojim učencem razkril: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?*[8]; *prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel!*

Te besede so spodbodle dušo svetega Jožefmarija že v mladih letih. ***Leta in leta me je vnemala božja ljubezen, ko sem premišljeval o Jezusovi gorečnosti, da bi z njegovim ognjem prižgal svet. Nisem mogel zadržati v sebi tistega kipenja, ki se je silovito pojavljalo v moji duši; z Gospodovimi besedami je kot krik prihajalo iz mojih ustnic: Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?... Ecce ego quia vocasti me (Lk 12, 49; 1 Sam 3, 9); Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel! Tukaj sem, kajti klical si me.***[9] Dodal je še, da so bile te besede za njegovo dušo kot spodbodljaj; in to naj bodo tudi za vas. Nikoli ne bodite ugasnjeni; vedite, da ste prinašalci božjega ognja, božje svetlobe, nebeške toplote, božje ljubezni, v vseh okoljih na svetu.[10] Prosimo Tolažnika, naj prižge naša srca; naj nam da s Kristusom okušati

gorečnost po odrešenju vseh ljudi.
***Tisti ignem veni mittere in terram,
prišel sem, da bi prižgal ogenj na
zemlji, mora prižgati našo dušo.
Biti moramo odločeni, popolnoma
odločeni, da bomo Gospodu dejali:
Ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3,
9), tukaj sem, ker si me poklical,
naj bom kristjan. Družinski oče?
Družinski oče. Otrok? Otrok.
Družinska mati? Družinska mati.
Toda prinašajte ogenj v vse, česar
se dotaknete. Če ne prižgete ognja
v vsem, kar je okrog vas, boste
nespametno zgoreli sami in od vas
bo namesto žerjavice, ki daje
svetlobo in toplino, ostal le pepel.***
[11]

Apostolat, veselja polna naloga
kristjanov, nas spodbuja, naj
nadaljujemo Kristusovo poslanstvo,
ki ga uresničuje Cerkev, vsakdo s
svojega mesta v mističnem Telesu.
Dober zgled, ki je vedno temeljnega
pomena, je še posebno pomemben v

našem času. Morda obstajajo ljudje, ki so daleč od Boga ali od življenja vere in ne sprejmejo pogovora z nadnaravno ali zgolj duhovno vsebino. Toda pričevanje, zgled pravilnega ravnanja v osebnem, družinskem in poklicnem življenju nikoli ne ostane neopažen. Te ženske in ti moški se v svojem srcu pogosto sprašujejo po razlogih za takšno ravnanje, čeprav morda tega ne priznajo odkrito; na ta način pa so se že začeli odpirati Gospodovi luči.

Kristjani so v svojem življenju v svetu poklicani izžarevati Besedo resnice, ki nam jo je zapustil Gospod Jezus [12]. Kakor predlaga Benedikt XVI., študij ali ponovitev vsebin *Katekizma Katoliške cerkve* v tem smislu dobi poseben pomen: bolje spoznati vero in to, kar iz nje izhaja, ter jo posredovali drugim. Ne prenehajmo se zatekati k temu viru ter ga priporočati tistim, s katerimi smo v stiku.

Vera se ne konča pri poznavanju resnic iz zaklada božjega razodetja, temveč že njena dinamika zahteva, da se razodeva navzven. Kakor uči sveti Pavel, vera *per caritatem operatur*[13], deluje po ljubezni; ljubezen pa se izraža v konkretnih dejanjih služenja drugim, v pozornosti, v zanimanju za njihovo življenje, začeniši z najbližjimi. Njen prvi izraz je želeti isto, kar želi Bog: *da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice*[14]. Skratka, posredovati vero, ki smo jo prejeli. To je cilj, o katerem papež govori v svojem zadnjem apostolskem pismu; kristjane namreč **pogosto bolj skrbijo socialne, kulturne in politične posledice njihovega dela, pri čemer vero razumejo kot samo po sebi razvidno predpostavko sožitja. Dejansko pa ta predpostavka ne samo, da ne drži več, ampak se jo pogosto celo zanika. Medtem ko je bilo v preteklosti mogoče prepoznati**

enotno kulturno tkivo, ki so ga ljudje široko sprejemali v njegovem sklicevanju na vsebine vere in iz nje izhajajoče vrednote, danes temu v obsežnih delih družbe ni več tako zaradi globoke verske krize, v katero so zašli mnogi ljudje.[15]

Sveti Jožefmarija je vse svoje življenje oznanjal, kako pomembno je, da z vero prepojimo svoje misli, besede in dejanja. Vztrajal je, da si moramo takoj, ko stopimo v stik z drugimi ljudmi, zamisliti način, kako jim bomo pomagali, da se bodo približali Bogu. Navadno je uporabil kakšno primerjavo. ***Ste opazili, da v vsakem človeku obstaja nekakšen psihološki predsodek, nekakšna poklicna deformacija? Ko zdravnik na ulici pogleda mimoidočega, pomisli, ne da bi to sploh opazil: "Ta človek je bolan na jetrih." In če ga pogleda krojač, pravi: "Kako slabo je oblečen," ali***

***pa: “Kako lepo, kako dober kraj!”
In čevljar opazi čevlje ... Ti in jaz,
božja otroka, ki se iz ljubezni do
Gospoda ukvarjava s služenjem
drugim v svetu, morava takrat, ko
opazujeva ljudi, pomisliti na duše:
“Tukaj je neka duša,” si moramo
reči, “duša, ki ji je treba pomagati,
duša, ki jo je treba razumeti, duša,
s katero moramo sobivati, duša, ki
jo je treba rešiti.”[16]***

**Tak način delovanja je logičen, kajti
kdor je odkril Kristusa, mora
druge voditi k Njemu. Velikega
veselja se ne da zadržati zase,
nujno ga je posredovati drugim.
[17] Tako so v vseh časih ravnali tisti,
ki so zvesto sledili Gospodu. »Ko
odkrijete, da vam je bilo nekaj v
korist,« je govoril sveti Gregorij
Veliki, »poskušate pritegniti še druge.
Zatorej si morate želeeti, da bi vas po
Gospodovih poteh spremljali tudi
drugi. Če greste na trg ali v kopališče
in se srečate z nekom, ki ne počne**

ničesar, ga povabite, naj se vam pridruži. Prenesite to zemeljsko navado v to, kar je duhovnega, in ko boste šli k Bogu, ne pojdite sami.«[18]

Pomislimo, da kljub vzdušju brezbržnosti in relativizma v vseh srcih obstaja lakota po večnosti, ki jo lahko uteši samo Bog. Ta resničnost lahko sestavlja trdno oporno točko, na temelju katere bomo lahko vsak dan obnovili apostolsko gorečnost vedoč, da Gospod želi nas kristjane, tebe in mene, uporabiti kot orodje, da bi druge vodili k nebesom. Čeprav se imamo za nemočne in takšni tudi dejansko smo, ***moramo biti vneti v želji in v resničnosti, da bi Kristusovo luč, Kristusovo gorečnost, Kristusovo bolečino in odrešenje ponesli tolikim dušam kolegov, prijateljev, sorodnikov, znancev, neznancev, ... ne glede na to, kakšno je njihovo mnenje o zemeljskih zadevah; da bi jih vse prijateljsko objeli. Takrat ne bomo***

***več “nič”, ta ubogi in bedni
premog, temveč bomo žareč rubin,
postali bomo božji glas, božja luč,
binkoštni ogenj!***[19] V preteklih
dneh sem bil v Pamploni, kjer sem
vodil podelitev častnih doktoratov na
Univerzi v Navarri. Kasneje sem imel
v Madridu srečanja s tisoči vernikov
Prelature, z njihovimi sodelavci in
prijatelji. Prosil sem presveto Trojico,
naj v vseh obnovi apostolsko
gorečnost, da bodo sodelovali v novi
evangelizaciji družbe s svojim
apostolatom prijateljstva in zaupanja
ter s pospeševanjem izobraževalnih
dejavnosti, ki prinašajo Kristusovo
sporočilo v sleherno okolje.

Preden končam, vas prosim, da
molite za triintrideset vaših bratov,
ki bodo 5. novembra v Rimu prejeli
diakonsko posvečenje. Prosite zanje
ter za vse služabnike Cerkve, da bo
njihovo srce po meri Kristusovega
srca.

Bodimo tesno združeni s papežem ter v občestvu s krajevnimi škofi. Bodimo hvaležni Gospodu za duhovne darove, ki jih daje Cerkvi preko apostolskega dela vernikov Opus Dei. Za to se mu bomo še posebno zahvalili 28. novembra, na obletnico postavitve Opus Dei za osebno prelaturu. Naj naše priznanje pride k Bogu po rokah presvete Marije.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. november 2011.

[1] *Ps* 103 (102), 15-17.

[2] *Ps* 27 (26), 8.

[3] Prim. *Jn* 14, 2-3.

[4] *Mt* 16, 26.

[5] Sveti Jožefmarija, *Amigos de Dios (Božji prijatelji)*, št. 200.

[6] Benedikt XVI., Apostolsko pismo *Vrata vere (Porta fidei)*, 11. 10. 2011, št. 3.

[7] *Prav tam*. [8] *Lk* 12, 49 (Vulgata).

[9] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 9. 1. 1959, št. 9.

[10] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 12. 2. 1975.

[11] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 9. 2. 1975.

[12] Benedikt XVI., Apostolsko pismo *Vrata vere (Porta fidei)*, 11. 10. 2011, št. 6.

[13] *Gal* 5, 6.

[14] *1 Tim* 2, 4.

[15] Benedikt XVI., Apostolsko pismo *Vrata vere (Porta fidei)*, 11. 10. 2011, št. 2.

[16] Sveti Jožefmarija, *Zapiski z meditacije*, 25. 2. 1963.

[17] Benedikt XVI., Homilija, 21. 8. 2005.

[18] Sveti Gregorij Veliki, *Pridige o evangelijih*, I, 6, 6 (PL 76, 1098).

[19] Sveti Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja*, 2. 6. 1974.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-november-2011/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-november-2011/) (11. Avg. 2025)